

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô,

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Năm, ngày 15/10/2021.

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 674

“THÀNH TỰU VIỆC THIỆN, VIỆC TỐT CHO NGƯỜI”

Người xưa có câu: **“Quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác, tiểu nhân phản thị”**. Người quân tử tác thành việc tốt cho người, không tác thành việc ác, việc xấu cho người, còn tiểu nhân thì ngược lại. Muốn làm được điều này thì phải có trí tuệ, nếu không có trí tuệ thì ngay đến chính mình cũng còn làm sai. Hàng ngày những đối nhân xử thế, đối người tiếp vật của chúng vẫn bị tập khí dẫn dụ, còn sai hướng chi là thành tựu việc tốt cho người. Cho nên cần phải có trí tuệ.

Hòa Thượng nói: **“Muốn có được trí tuệ thì không gì khác hơn là phải trở về với tự tánh của chúng ta, mà tự tánh chính là tâm thanh tịnh”**. Nước đã lắng xuống rồi, không còn cặn bã, tạp chấp nữa thì nước sẽ trong. Khi tâm thanh tịnh thì tự nhiên trí tuệ sẽ hiển lộ. Cặn bã, tạp chấp trong nước đủ thứ, có thể là cây mục, túi nilon rác rưởi... Còn cặn bã trong tâm chúng ta đầu mục là 16 chữ: **“Tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn”**. Mỗi một chữ là một thống soái dẫn đạo rất nhiều binh sĩ. Chúng ẩn mình trong mỗi hình dạng khác nhau mà chính bản thân mình không nhận ra. Nhưng khi chúng ta trở về được với tâm thanh tịnh thì sẽ nhận ra.

Vì vậy, Hòa Thượng nói: **“Không gì khác hơn là chúng ta ở nơi tâm Chân thành - Thanh Tịnh - Bình Đẳng - Chánh Giác - Từ bi”**. Quan trọng nhất, chính yếu nhất là **tâm chân thành**. Có tâm chân thành rồi sẽ có những tâm còn lại. Nhưng đa phần chúng ta hiểu sai, nghĩ mình đã đủ chân thành. Phải chân thành từ nơi tự tánh của chính mình. Nghĩa là thể hiện từ nơi chân tâm, bản tánh của chính mình. Phần nhiều chúng ta ngộ nhận. Chính từ chỗ ngộ nhận này mà nhiều người phạm sai lầm. Có người tu hành cả một đời mà không có kết quả, không đạt được thành tựu của sự giải thoát. Khổ đau vẫn khổ đau, phiền não thì triền miên. Cho nên muốn thành tựu việc tốt, việc thiện cho người thì phải có trí tuệ. Nếu không, chính chúng ta cũng không thành tựu được việc tốt, việc thiện cho mình mà suốt ngày chỉ thành tựu việc xấu ác cho mình mà thôi. Vì chúng ta luôn bị tập khí xấu ác dẫn dụ mà không nhận ra.

Mọi người tưởng rằng rất khó, làm sao có thể có được. Nghĩ như thế lại là sai! Vốn dĩ chân tâm chúng ta là thanh tịnh. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn thanh tịnh, Đắc đạo Bồ Đề, quy vô sở đắc”**. Khi chúng được **“Đạo Bồ Đề”** rồi mới thấy không có gì gọi là **“chúng”**. Tất cả đã có sẵn ở trong tự tánh mà cứ đi tìm cầu Đạo Bồ Đề ở đâu! **“Đạo Bồ Đề”** chính là **“Đạo”**, là **“Chánh giác”**, là **“Quả vị Phật”**. **“Quả vị Phật”** còn thành

tự được thì dưới quả vị Phật đều có sẵn. Khi chúng được “**Đạo Bồ Đề**” rồi mới biết đã có sẵn trong tự tánh của chúng ta, không cần phải đi tìm. Vốn dĩ có sẵn mà sao bấy lâu nay chúng ta vẫn sống trong sinh tử luân hồi, trong phiền não khổ đau? Bởi vì tập nhiễm! Gọi là “*tập*” vì đã tập hợp quá nhiều tầng, nhiều lớp rồi. Tự tánh thanh tịnh trở thành lớp trầm tích quá sâu, bị bao phủ bởi một lớp tạp chất quá dày.

Phật là người đã “*chứng*” được, đã “*giác ngộ*” được. Ngài nói cho chúng ta biết tự tánh vốn dĩ không thiếu. Hòa Thượng nói: “**Sự giác ngộ của Lục Tổ Huệ Năng và Phật hơn 3000 năm trước như nhau, không hề khác biệt**”. Tương lai sự chứng ngộ của chúng ta cũng như vậy. Nhưng năng lực để đạt được chứng ngộ đó có được như Phật hay Lục Tổ hay không, đó mới là vấn đề! Cho nên, có thể nói người có đầy đủ năng lực để thành tựu việc tốt cho chúng sanh chỉ có Phật. Bồ Tát vẫn kém hơn. Chúng ta thì không ổn định. Có thể ngày hôm nay chúng ta làm ra tấm gương tốt nhưng rồi sau đó lại làm việc xấu.

Như mọi người đã biết, trước đây khi phiên dịch, Thầy để tên “*Vọng Tây cư sĩ*”, sau này ghi thêm tên nhiều người như Mộ Tịnh, Viên Đạt, hiện tại tên hiển thị trên bác bài là “*Ban phiên dịch*”. Như vậy họ làm đúng thì tốt, nếu không làm đúng thì không liên quan đến Thầy. Điểm này mọi người cũng cần chú ý. Người ta đi đâu cũng thích khoe danh, tôi là ai, tôi làm việc đó cho ai, cuối cùng tốt cũng rất tốt nhưng cái tốt quá ít, quá hữu hạn, cái xấu lại nhiều nên làm ảnh hưởng tới nhiều người. Cho nên Hòa Thượng nói thành tựu việc thiện, việc tốt cho người để nhắc chúng ta rằng: **Chúng ta đang gánh trách nhiệm và sứ mạng đem những giáo huấn của Phật thực tiễn ngay trong đời sống hàng ngày của chính mình để làm tấm gương cho chúng sanh học theo.**

Chúng ta học Phật phải hiểu ở cấp độ sâu, không được hiểu một cách hời hợt. Chúng ta có ăn chay, có làm việc thiện, là cô giáo dạy học sinh văn hóa truyền thống... dĩ nhiên là rất tốt, nhưng chưa đạt tiêu chuẩn về cái tốt như Phật Bồ Tát mong đợi ở chúng ta. Tiêu chuẩn mà Phật Bồ Tát mong đợi là “**Học vì nhân sư, hành vì thế phạm**”. Nhưng chúng ta đã tự hạ thấp tiêu chuẩn đó dần dần, để mình tự đồng hóa chính mình. Chúng ta có nhiều sai phạm nên tự hạ thấp để có thể tự chấp nhận được chính mình.

Thầy từng chấn động bởi một câu nói của Hòa Thượng: “**Nếu bạn làm việc gì đó có sai phạm một mình bạn thì không sao, nhưng để người khác làm theo, thậm chí với số lượng đông thì rất nguy hiểm, sai phạm đó sẽ rất lớn, không còn nhỏ nữa**”. Cho nên, cần phải nhìn được tiêu chuẩn của Phật mong muốn ở chúng ta. Chúng ta học Phật không phải là để đời sau hưởng phước, thành người giàu có, làm Trời, Người, Danh Văn Duyên Giác. Không phải! Học Phật để làm Phật, đó mới là thành tựu việc tốt cho người. Ví dụ, một người tu hành nói: “*Tôi tu để kiếp sau làm người giàu có*”. Mọi người bắt chước tu để kiếp sau được làm người giàu có, không cần hơn. Vậy là không tốt rồi!

Hòa Thượng nói: “**Người ở thế gian này tâm lượng rất nhỏ, tâm đồ kỳ rất nặng, không để gì bao dung người. Nhìn thấy người khác có chỗ tốt, có chỗ hơn mình thì tâm liền khó chịu**”. Nếu người khác làm được tốt hơn, chân thật lợi ích chúng sanh thì cho dù người đó là ai, là hậu bối hay văn bối thì chúng ta vẫn kính trọng mà nhường đường cho họ. Nếu ta không làm như vậy mà lại cản trở, khiến cho người khác tiếp nhận những lợi lạc

đó ít đi thì chúng ta đang cản trở chúng sanh tiếp nhận giáo huấn tốt đẹp của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Nhân quả đó không nhỏ đâu, lớn lắm! Nhưng chúng ta không nhận ra, ngày nào cũng nghĩ mình “*quang minh chánh đạo*”. Rất nhiều người hiểu sai, cứ nghĩ mình làm không ít việc tốt, có ảnh hưởng tới nhiều người rồi. Tốt thôi, chưa phải là tốt lắm đâu! Tư cách người tốt là tư cách của một “**Thiện nam tử**” chúng ta cũng chưa làm được, nói gì đến tư cách của Phật Bồ Tát. Tư cách của một người thiện nhìn thấy người khác làm việc tốt thì phải thành tựu cho họ. Cũng không phải kiểu “*Tôi khiêm nhường, tôi nhường chỗ cho họ*”. Nếu năng lực của họ chưa đủ mà chúng ta nhường, họ không mang lại lợi ích cho chúng sanh thì nhân quả đó cũng không nhỏ. Đó là tâm đố kỵ, có ý “*giỏi thì làm đi!*”. Đó là mình đang thành tựu việc ác cho người.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phát tâm học Phật. Những người xung quanh bạn thấy bạn học Phật, trong lòng họ rất khó chịu, nghĩ cách để chướng ngại, hãm hại bạn. Sự việc này rất phổ biến, nơi nơi đều có**”. Hãy xem chúng ta thuộc đối tượng nào, đang thành toàn hay đang chướng ngại người, có đang làm ra một tấm gương hay không. Hòa Thượng giảng đã hơn 60 năm, tới giờ đã sức cùng lực kiệt rồi mà chúng ta cũng chưa hiểu. Ngài nói chúng ta học Phật là đang nói về chữ “**thuận**” đầu tiên. Chúng ta xem lại chữ “**ngịch**” để phản tỉnh xem mình đang làm biểu pháp gì cho người.

Hòa Thượng nói: “**Xem thấy người khác tốt hơn so với chính mình, trong lòng liền đố kỵ, khó chịu**”. Tâm bệnh này của chúng sinh từ vô thủy kiếp tới nay đều có, không cần dạy, khi có mặt trên cuộc đời này đã có đủ, mang đến từ vô thủy kiếp. Đây là Hòa Thượng nói chúng sanh, không phải nói chúng ta. Vậy chúng ta thì sao? Ngài rất từ bi nói cái xấu đó là của đối phương để cho chúng ta nghe thấy dễ chịu. Nếu cái xấu, sự chướng ngại, đố kỵ đó ở nơi chính mình thì sao? Ngài nói chúng sanh sinh ra đã đầy đủ nhưng tính xấu đó. Chúng ta cũng là chúng sanh, có ngoại lệ sao? Ngài nói chúng sanh chính là nói chính chúng ta. Mình cũng đang cản trở, chướng ngại việc tốt của người. Ví dụ, chúng ta học Phật năm năm rồi, người học vài tháng thấy chúng ta vẫn phạm luật liền nói: “**Họ học năm năm rồi vẫn phạm luật, vậy mình có phạm cũng không sao**”.

Khi Thầy gặp bệnh khổ, Thầy liền cắt hết mọi duyên để niệm Phật. Lúc đó Thầy chỉ có một tâm niệm: “**Có chết thì phải chết cho dễ coi một chút, đừng chết như con ếch**”. Vì họ sẽ nghĩ người này tu hành lâu năm, chuyên dịch đĩa Hòa Thượng mà chết như vậy. Không bàn tới tự tại vãng sanh, nhưng chí ít cũng nên đang lay Phật mà chết, đang giảng bài mà chết. Như vậy ít ra chúng sanh cũng thấy người này chết trên niệm Phật đường, chết trên bục giảng. Nếu Thầy chết như con ếch thì họ sẽ nói: “*Người đó từng giảng bài, nói hoa trời rơi rụng mà lại chết như vậy!*”. Nếu vậy thì chúng ta làm cho bao nhiêu tín tâm của chúng sanh mất hết.

Trước đây có một anh Phật tử gọi điện thoại nói với Thầy: “*Thầy ơi, ba con bị tai biến đang mê*”. Thầy nhớ rất rõ khuôn mặt của ông vì mỗi lần Thầy giảng, ông hay ngồi đối diện. Thời điểm đó Thầy cũng đang bệnh. Thầy liền hướng tâm tới ông và nghĩ: “**Hiện nay thời mạng pháp rất khó, xin ông hãy vì chúng sanh mà hiển lộ một chút kỳ tích. Các con ông, con trai, con dâu đều làm nhiều Phật sự trong và nhiều tỉnh lân cận. Nếu ông mơ hồ hồ mà ra đi thì làm cho chúng sanh mất niềm tin**”. Thầy không câu cú: “*Phật ơi độ cho ông ...*” mà khởi niệm đầu tiên là nghĩ tới chúng sanh. Thầy gửi sóng tâm tới ông, mong rằng ông tỉnh để nghe tiếng niệm

Phật rời ra đi. Không phải vì mình cũng không phải vì ông ấy mà vì chúng sanh thời mạt pháp, những người không tin vào giáo huấn của Phật, không tin vào pháp môn Tịnh Độ. Thành tựu việc thiện việc tốt cho người là như vậy!

Phân đa phàm phu chúng ta tập khí rất nhiều, nhất là đố kỵ. Đố kỵ dẫn tới sân hận, sân si. Mà điều này dẫn tới nhân địa ngục. Chúng ta cần đề cao cảnh giác, phải thức tỉnh. Chúng ta hay nghĩ phần nhiều chúng sanh là như vậy, còn mình không phải phàm phu, lầm tưởng mình đã là ai đó. Điều này rất tai hại! Tổ sư Ấn Quang đã dạy: **“Xem tất cả chúng sanh là Phật Bồ Tát, chỉ ta là phàm phu, ít tu, phước mỏng, nghiệp dày”**. Ít tu thì lo mà tu, phước mỏng lo mà tạo phước, có nghiệp thì lo mà giải nghiệp. Còn chúng ta thì nghĩ mình đã tu mấy năm, đã tạo phước ít nhiều rồi, nghiệp chắc cũng tiêu bớt, đó mới là nguy hại và nguy hiểm.

Hòa Thượng đưa ra phương pháp: **“Phật Pháp dạy chúng ta TÙY HỸ CÔNG ĐỨC”**. **“Tùy hỷ công đức”** đối trị được với đố kỵ. Hiểu được **“tùy hỷ công đức”**, hiểu được đố kỵ là chướng ngại cho người thì sẽ đánh bại nó. Ngài nói muốn đề khởi được sự hoan hỷ khi người khác làm việc thiện không dễ, nhất định phải hiểu được **“Tùy hỷ công đức”**. **“Tùy hỷ”** là thành tựu việc tốt cho người, xem thấy người khác làm việc tốt, chúng ta sinh tâm hoan hỷ. Chẳng những sinh tâm hoan hỷ mà còn tận tâm, tận lực giúp đỡ họ, đây chính là **“tùy hỷ”**. Nhiều người nghĩ sai, người ta làm tốt mình **“tùy hỷ”** là được. Vậy đã thật tâm **“tùy hỷ”** chưa? Ngoài khỏi tâm **“tùy hỷ”** ra còn phải tận tâm, tận lực giúp đỡ, thành toàn chứ không phải vui theo mà không làm. Thật vui, thật **“tùy hỷ”** chính là thành toàn và giúp đỡ, thật làm theo. Phải là thật làm, thật **“tùy hỷ”** chứ không phải vui là được.

Điều này Phật đã biết, thời kỳ mạt pháp ma tử, ma tôn dùng hết những mỹ từ của Nhà Phật, như vậy họ mới lừa được chúng sanh. Trước đây thời Đức Phật đã nói tới điều này. Trong kinh Phật dùng lời nào thì họ dùng lời đó để nói. Bây giờ tôi thấy bắt đầu có rất nhiều. Gần đây, trên mạng có người lấy một đoạn bài giảng của Hòa Thượng, cắt ra rồi để hình ngài lên đó, tự đặt tên **“Pháp sư Tịnh Không thuyết pháp làm thế nào để tránh virus Corona?”**. Họ còn đính thêm chữ **“phát trực tiếp”**, chọn sự kiện mang tính thời sự nhất ở hiện tại để gây chú ý. Đĩa lại để tên **“Tịnh Không Pháp Ngữ”**. Quá táo tợn và không có phép tắc! Đó là đang làm theo tập khí của mình mới vô pháp, vô thiên như vậy. Làm cho chúng sanh ngộ nhận về Hòa Thượng. Thật ra, những bài đó Hòa Thượng ngài đã giảng 30 - 40 năm trước, nhưng họ đã **“cắt chương, đoạn ngữ”** rồi dán một cái tên lên. **Thầy khuyên ai đang làm việc này thì dừng ngay, quả báo địa ngục đang chờ, mà là Địa ngục A Tỳ!**

Hòa Thượng nói **“Các vị phải nên biết, chúng ta có năng lực thì phải giúp đỡ người, không có năng lực thì mới sinh tâm hoan hỷ, không phải cứ hoan hỷ là được!”**. Mình thấy người khác làm giáo dục thì thành toàn cho họ bằng cách dốc hết năng lực, nội tài, ngoại tài rồi mới sanh tâm hoan hỷ chứ không phải cứ hoan hỷ là được. Người ta làm việc tốt thì có công đức to lớn. Mình mà khởi tâm hoan hỷ thì công đức đó cũng to lớn như họ. Không phải họ có năng lực, tài lực thì có công đức, còn chúng ta thì không có gì.

Đừng quên mỗi một người đều có Tâm Lực. Có một minh chứng khiến Thầy rất cảm động. Một bà cụ hàng ngày phát tâm niệm Phật và phát tâm độ chúng sanh. Bà nhỏ người, không biết chữ, không có năng lực để nói

pháp nhưng tâm bà rất chân thành và thanh tịnh. Khi bà ra đi rất tự tại, không bệnh khổ. Đặc biệt bà người nhỏ như vậy mà khi thiêu xong, bà để lại một đồng xương to và có ngũ sắc. Xương rất đẹp! Các con bà thấy xương đẹp đã nhặt ra. Đó là điều kỳ lạ và mọi người xung quanh thấy thù thắng. Bạn đồng tu của bà rất đông, mọi người đều muốn xin một miếng xương để về sách tấn chính mình, các con bà hoan hỷ tặng. Số người đến xin rất đông, tới mấy trăm người mà số xương vẫn vậy, quay phim chụp hình lên vẫn y như vậy, không voi đi. Đó chính là tâm nguyện của bà lúc còn sống, bà muốn độ chúng sanh. Lúc bà tự tại ra đi thì xương có nhiều màu sắc khiến đồng tu muốn xin và học theo tấm gương của bà. Bà đã làm thân giáo để độ chúng sanh!

Hòa Thượng Hải Hiền ra đi tự tại, còn lưu lại xá lợi nhục thân bất hoại. Đó là lưu lại giá trị thiết thực nhất, làm tấm gương cho ngàn đời. Cho nên chúng ta phải hiểu thành tựu việc thiện, việc tốt cho người là thành tựu ở chỗ nào, ở ý nào chứ không phải làm được một chút là làm ra tấm gương rồi, chưa phải!

Tâm lượng của chúng sanh hiện tại rất nhỏ. Chúng ta phải thị hiện tâm lượng rộng lớn. Hiện tại người thế gian không thể dung nạp người khác, chúng ta phải có khả năng bao dung tất cả. Cho nên Hòa Thượng nói “Chúng ta phải mở tâm rộng lớn để làm ra tấm gương thật tốt, để cho người khác nhìn thấy và học theo!” »

Nam Mô A Di Đà Phật!

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!